

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 237/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 203/2010 z 28. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2011 doručená sťažnosť M. A., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. D. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 203/2010 z 28. januára 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 153/2005-316 z 21. októbra 2009 bola žalovanej uložená povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 1 074 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a súčasne okresný súd uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v celkovej sume 2 103 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vychádzal pritom z pomeru úspechu a neúspechu účastníkov v konaní.

V dôsledku odvolania podaného proti označenému uzneseniu okresného súdu Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 10 Co 13/2010 z 30. apríla 2010 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že sťažovateľke uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 1 606,36 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 203/2010 z 28. januára 2011 dovolanie sťažovateľky odmietol.

Sťažovateľka tvrdí, že k nepripustnému zásahu do jej práv došlo tým, že okresný súd rozhodoval o náhrade trov konania uznesením, a nie rozsudkom, a to napriek pokynu odvolacieho súdu rozhodnúť o trovách konania rozsudkom.

Sťažovateľka nesúhlasí s rozhodnutím všeobecných súdov o trovách konania, keďže späťvzatie návrhu si nezapríčinila sama, ale spôsobil ho okresný súd, ktorý nadržoval žalovanej, v rozpore so skutočnosťou a dôkazmi rozhodol v neprospech sťažovateľky a nerešpektoval pokyny odvolacieho súdu.

Podľa názoru sťažovateľky dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bol daný, keďže postupom okresného súdu jej bolo odňaté právo pred týmto súdom konať. *„Okresný súd v Galante nerešpektovaním pokynov*

odvolacieho súdu, donútil ju k späťvzatiu návrhu, preto že nebola schopná po tak dlhú dobu účastiť sa súdneho konania, ako ťažko postihnutá osoba a finančne tento spor dotovať... Okresný súd nerešpektoval ani pokyn Krajského súdu na rozhodnutie o trovách konania v rozsudku a o trovách konania bolo rozhodnuté, až o rok po zastavení súdneho sporu uznesením.

Rozhodnutie o trovách konania podľa úspešnosti je preto neprimerané, preto že zohľadnená bola len čiastočná úspešnosť a nie skutočnosť, že do zvyšku sťažovateľka konaním súdu bola donútená návrh zobrať späť a v spore nepokračovať. Osobitným uznesením a nie rozsudkom v zmysle mu daných pokynov Krajským súdom v Trnave!!!

Z tohto dôvodu máme za to, že ide o nesprávne posúdenie veci, čo je relevantným dôvodom pre prípustnosť dovolania.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v Bratislave, bolo porušené práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. j. 5 Odo – 203/2010 sa ruší a vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 56 ods. 1, 2 a 3 pís. b Zákona o Ústavnom súde SR.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd rozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní preskúmal sťažnosť z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa § 239 ods. 1 písm. a) OSP dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 239 ods. 3 OSP ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Sťažovateľka podala dovolanie proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania. Sťažovateľka v dovolaní zo 6. júla 2010, ktoré na výzvu ústavnému súdu predložila, netvrdila, že napadnuté uznesenie krajského súdu trpí niektorou z procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a) až g) OSP, ktoré jediné by odôvodňovali prípustnosť dovolania v danej veci, keďže v zmysle § 239 ods. 3 OSP nie je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu súdu o trovách konania.

Najvyšší súd v namietanom uznesení potom, čo poukázal na neprípustnosť dovolania proti rozhodnutiu o trovách konania v zmysle § 239 ods. 3 OSP, ako aj na svoje zistenie o neexistencii procesných väd v zmysle § 237 OSP, uviedol, že *„Z obsahu dovolania možno vyvodit', že dovoľateľka nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý bol zaujatý pri rozhodovaní o náhrade trov konania v súvislosti s tým, či žalobkyňa z procesného hľadiska (ne)zavinila čiastočné zastavenie konania. Vychádzajúc z toho je zrejmé, že žalobkyňa v dovolaní namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania*

v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v prejednávanej veci nešlo.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 243 b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol dovolanie žalobkyne, lebo toto smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že postupom okresného súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladalo prípustnosť dovolania, keďže „Okresný súd v Galante nerešpektovaním pokynov odvolacieho súdu, donútil ju k späťvzatiu návrhu, preto že nebola schopná po tak dlhú dobu účastniť sa súdneho konania, ako ťažko postihnutá osoba a finančne tento spor dotovať“.

Po preskúmaní namietaného uznesenia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľky vysporiadal ústavne konformným spôsobom, a preto akceptuje aj jeho záver o tom, že len procesné chyby podľa § 237 OSP by v danom prípade mohli zakladať prípustnosť dovolania. Dovolacie námietky sťažovateľky tak, ako boli formulované v jej dovolaní spísanom advokátom, bolo potrebné vyhodnotiť ako námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré však samej osebe prípustnosť dovolania nezakladajú.

Podľa názoru ústavného súdu sa nemožno stotožniť s tvrdením sťažovateľky, že v danom prípade „ide o nesprávne posúdenie veci, čo je relevantným dôvodom pre

prípustnosť dovolania“. Nesprávne právne posúdenie veci je len jedným z dôvodov, ktorým možno inak prípustné dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 OSP odôvodniť.

K námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej súdy mali o trovách konania rozhodnúť rozsudkom, a nie uznesením, ústavný súd poznamenáva, že z hľadiska prípustnosti dovolania proti výroku o trovách konania je celkom irelevantné, akú formu má toto rozhodnutie, a preto ani toto pochybenie vo veci konajúcich súdov nezakladá dôvod na to, aby ústavný súd na jeho základe mohol po prípadnom prijatí na ďalšie konanie reálne dospieť k záveru, že namietaným uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale namietané uznesenie bolo primeraným spôsobom odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd v danom prípade nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011